

Arrest

nr. 296 854 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2022.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren en getogen in het dorp Joy Naw, district Pul-e Khumri, provincie Baghlan.

U baatte samen met uw vader een winkel in levensmiddelen uit. Af en toe moesten jullie de winkel één of meerdere dagen sluiten omwille van gevechten in de regio. Achteraf vonden jullie de winkel soms beschadigd of (deels) geplunderd terug.

Zo'n vijf of zes maanden voor uw vertrek raadde een vriend van uw vader aan om jullie winkel te verplaatsen naar een locatie buiten het dorp, omdat er een groot overheidsoffensief op handen zou zijn. Uw vader volgde het advies van zijn vriend op en jullie verhuisden de winkel naar het dorp Niazullah. Nabij deze nieuwe winkel lag een controlepost van het Afghaanse leger (ANA) en zij kochten af en toe zaken in jullie winkel. Op een dag was u alleen in de winkel toen drie ANA-soldaten direct na een winkelbezoek in een hinderlaag van de taliban terecht kwamen bij een nabijgelegen boomgaard. Twee van de drie soldaten kwamen om en er ontstond een vuurgevecht tussen de taliban en het ANA. Uw vader baatte de winkel daarna gewoon verder uit.

Zo'n vijftien dagen na dit incident sloot uw vader jullie winkel om naar een uitvaart in Safedkhan te gaan. Uw vader keerde die avond niet meer terug en jullie konden hem telefonisch niet bereiken. Uw maternale oom vernam dat uw vader in Safedkhan door de taliban werd ontvoerd omdat hij goederen had verkocht aan de 'ongelovigen'. Uw oom vernam nog dat uw vader zich in de provincie Kunduz zou bevinden. Daarop verkocht uw maternale oom alle winkelgoederen, nam hij uw moeder in huis en droeg hij u vier of vijf dagen later over aan een smokkelaar. In de zomer van 2019 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar het Europese vasteland. U kwam na een reis van zo'n drie maanden in België aan op 5 september 2019. Op 6 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw originele taskara; een kopie van de taskara's van uw vader en maternale oom; en een envelop.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen doden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen moet opgemerkt worden dat u bij aankomst in België verklaarde zestien jaar, en dus minderjarig te zijn (document inschrijving, 6 september 2019). Na leeftijdsonderzoek bleek echter dat u in het najaar van 2019 minstens 19 en waarschijnlijk zelfs meer dan 21 jaar was (document resultaat leeftijdsonderzoek, 25 september 2019). Daarmee geconfronteerd, zegt u eerst dat u uw werkelijke leeftijd niet kende (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 7 januari 2020, punt 4). Later zegt u dan weer dat uw moeder uw vertelde dat u zestien jaar was (CGVS, p. 5). Deze inconsistente antwoorden klaren het grote verschil tussen uw verklaarde leeftijd en het resultaat van het leeftijdsonderzoek niet uit. Bovendien is het niet aannemelijk dat u uw leeftijd niet zou hebben gekend, en evenmin dat u uw leeftijd van uw moeder zou hebben moeten vernemen, gezien u zelf verklaart dat u steeds een kopie van uw taskara bij zich droeg (CGVS, p. 4). Dat u in dat geval uw verklaringen over uw leeftijd niet op uw identiteitsdocument zou hebben gebaseerd, is niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit uw taskara dat zestien jaar was in 2016. Dat u dan toch bij uw aankomst drie jaar later, in 2019, zou hebben verklaard dat u zestien was, wijst er eens te meer op dat u de asielinstanties wilde misleiden over uw leeftijd.

Uw onaannemelijke verklaringen over uw leeftijd, één van de kernelementen van uw identiteit, tasten uw algemene geloofwaardigheid aan. Dit heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw opeenvolgende verklaringen over uw vluchtmotieven die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Zo verhaalt u op het CGVS over een incident waarbij de taliban drie soldaten aanvielen die uit uw winkel kwamen. U vertelt vrij gedetailleerd over deze gebeurtenis en gebruikt het incident als referentiepunt om

andere gebeurtenissen te duiden in de tijd (CGVS, p. 12, p. 22-23). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ, vangt u uw relaas zelfs aan met het vertellen over deze gebeurtenis (vragenlijst CGVS, vraag 5). Toch legt u op geen enkel moment het verband tussen dit incident en de problemen die uw familie zou hebben meegemaakt. Dat doet een ingestudeerd relaas vermoeden.

Nog zijn er frappante tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u kort na aankomst in België aflegde bij de dienst Minteh van de DVZ en uw verklaringen van op het CGVS. Bij Minteh stelde u immers dat uw beide ouders nog in Joy Naw wonen. U vermeldt daarbij zelfs het telefoonnummer van uw vader (fiche Minteh, p. 2). Toch zou, volgens de verklaringen die u op het CGVS aflegt, uw vader al voor uw vertrek door de taliban ontvoerd zijn en naar de provincie Kunduz zijn gebracht, en uw moeder ingetrokken zijn bij haar broer in het dorp Darkat, een dorp dat u zelf duidelijk onderscheidt van Joy Naw (CGVS, p. 5, p. 12-13). Dat u op dat moment geen gewag maakt van de ontvoering van uw vader, het kernelement van uw relaas, en evenmin van de verhuis van uw moeder die daarop gevolgd zou zijn, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ook wanneer u bij de dienst Minteh gevraagd werd naar de redenen van uw komst naar België, zei u enkel dat er problemen waren met de taliban, namelijk dat zij u wilden doden (fiche Minteh, p. 3). Dat u ook op dat moment geen gewag maakt van het lot van uw vader, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover nog verder aan.

Nog legt u strijdige verklaringen af over de situatie in de regio na het incident waarbij enkele soldaten gedood zouden zijn door de taliban. U stelt enerzijds dat de taliban uw vader niet contacteerden in die periode omdat de soldaten van de overheid toen aanwezig waren. Vlak erna zegt u echter dat de taliban die regio controleren, dat ze hun eigen mensen en informanten daar hebben en dat de overheid er niet kan komen (CGVS, p. 23). Deze tegenstrijdige verklaringen over de situatie in uw regio doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U stelt voorts dat de taliban uw vader van banden met de ongelovige Amerikanen beschuldigden omdat hij goederen aan soldaten verkocht (CGVS, p. 13, p. 22). Het is echter weinig aannemelijk dat zij maandenlang gewacht zouden hebben alvorens uw vader hierop aan te spreken, zoals u verklaart (CGVS, p. 12, p. 22). Ook nadat de taliban de soldaten die uit uw vaders winkel kwamen aanvielen, en dus duidelijk op de hoogte waren van het overheidscliënteel in jullie winkel, spraken zij uw vader nog twee weken lang niet aan, hoewel uw vader in die twee weken steeds in de winkel was (CGVS, p. 23). Ook dat komt weinig aannemelijk over. Daarenboven verklaart u dat de taliban uw vader ontvoerden vanaf een begrafenisceremonie (CGVS, p. 23), zonder daarna enig bericht na te laten aan uw familie (CGVS, p. 23). Pas toen uw oom navraag deed naar het lot van uw vader, zouden de taliban tegen de dorpsouderen gezegd hebben dat uw vader goederen verkocht aan de ongelovigen (CGVS, p. 24). Het is, in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt, echter weinig aannemelijk dat de taliban de naaste familie van uw vader niet zou hebben gewaarschuwd of ingelicht over zijn ontvoering. Zo blijkt immers dat de taliban doorgaans ontvoering wel opeisen. Nog blijkt dat ze ofwel ontvoeren met het oog op losgeld, waarvoor contact met de familie nodig is, ofwel om mensen die in hun ogen verraders zijn door steun te bieden aan de overheid te bestraffen. Ook dan is hun doel - angst aanjagen zodat anderen dit niet zullen doen - pas bereikt als de omgeving van het slachtoffer op de hoogte is. Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel dat, als de taliban iets doen, ze het tegen niemand zeggen (CGVS, p. 23). Dit antwoord gaat opnieuw in tegen de informatie waarover het CGVS beschikt en klaart niet uit waarom de taliban zich in het geval van u en uw familie tot een andere manier van handelen zou hebben gekeerd. Dit element brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen opnieuw in het gedrang.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over het lot van uw vader, kan evenmin worden aangenomen dat u een doelwit zou worden van de taliban omwille van uw werk in de winkel. U brengt immers geen enkele andere indicatie aan waaruit blijkt dat u op welke manier dan ook onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen (CGVS, p. 24).

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 9 februari 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van

herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

De overige documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopieën van uw vaders taskara en die van uw oom bieden hoogstens steun voor uw verklaringen over hun identiteit en herkomst. Deze elementen worden hier niet betwist. De enveloppe toont enkel aan dat u post hebt ontvangen vanuit Afghanistan. Ook dit staat hier niet ter discussie.

Uit uw opmerking dat u uw winkel af en toe moest sluiten omwille van de slechte veiligheidssituatie en uw opmerking dat u uw winkel soms gedeeltelijk vernield terug vond, kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u in deze situatie niet persoonlijk geviséerd werd (CGVS, p. 20-21). Bovendien zijn deze gebeurtenissen, hoe laakbaar ook, onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging of als ernstige schade.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om

aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over

het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire**

situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3-48/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna

“Kwalificatierichtlijn”), artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU (“Procedurerichtlijn”), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.”

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan:

“1.1. Verwerende partij heeft een weigeringsbeslissing genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, en de evolutie ervan in de nabije toekomst.

[uitgebreide theoretische uiteenzetting onder verwijzing naar rapporten van onder andere UNHCR en EUAA]

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan en dus niet uit de hoofdstad. De mensenrechtensituatie in verzoekers regio van herkomst is bijgevolg nog meer onduidelijk, aangezien er geen afdoende betrouwbare bronnen zijn die er verslag kunnen uitbrengen.

[uitgebreide theoretische uiteenzetting onder verwijzing naar rapporten van onder andere UNHCR en EUAA]

Daarenboven moet worden opgemerkt dat , te midden van de onzekerheid, er eerder een toename is in de nood aan internationale bescherming. Zo stelt UNHCR in de boven vermelde Guidance Note: [...]

In deze context is het onbegrijpelijk dat verwerende partij meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers beschermingsnood.

1.2. Verwerende partij laat deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing in de bestreden beslissing.

Vooreerst maakt zij enkel een analyse van de beschikbaarheid van bronnen in het kader van het onderzoek naar het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 , van de Vreemdelingenwet. Uiteraard zijn er meerdere aspecten aan verzoekers vrees om internationale bescherming, zoals hij verklaarde doorheen de procedure en verder in het verzoekschrift eveneens zal worden uiteengezet.

EUAA geeft in de Guidance Note van april 2022 letterlijk aan dat o.a. de positie van de Taliban ten aanzien van terugkeerders het soort beleid dat zij zullen implementeren en de regels die zij zullen opleggen, onvoorspelbaar is waardoor het moeilijk is om een beslissing te nemen inzake de beschermingsnood van Afghaanse onderdanen.

Zelfs indien er voldoende informatie beschikbaar zou zijn om te besluiten dat er thans geen nood is aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) in hoofde van verzoeker quod non kan onmogelijk worden besloten dat er voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de andere aspecten van verzoekers vrees (onder het risico omwille van toegeschreven verwestering, zijn terugkeer naar Afghanistan en het leven onder het Talibanbewind

Verwerende partij motiveert ook nergens in de beslissing waarom zij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om haar analyse op te baseren, noch blijkt uit het administratief dossier dat hierover bronnen zijn geraadpleegd. Er zijn namelijk geen bronnen, en al zeker geen bronnen die aangeven dat er geen probleem zou zijn voor personen met een profiel zoals verzoeker. Het getuigt dan ook van bijzonder kwade wil om toch een weigeringsbeslissing te nemen, in plaats van een grondig onderzoek te voeren naar de beschermingsnood.

Ten tweede lijkt verwerende partij zelf te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet Zij stelt in de bestreden beslissing namelijk dat “er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”

Verwerende partij draait de bewijslast om, en besluit dat er door een gebrek aan objectieve informatie of indicaties, van mag worden uitgegaan dat er wel geen reëel risico zal bestaan op ernstige schade.

Nochtans heeft verwerende partij op grond van artikel 10.3, b) van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) de verplichting om betrouwbare informatie uit objectieve bronnen te verzamelen, een verplichting waaraan zij in casu op frappante wijze is tekortgeschoten.

In de door verwerende partij opgestelde COI Focus van 5 mei 2022 wordt bevestigd dat de machtsovername in Afghanistan een impact heeft gehad op de toegang tot bronnen en informatie voor iedereen die de situatie in Afghanistan opvolgt (p. 5). De COI Focus besluit: [...]

De COI Focus geeft extra context bij de twee voornaamste bronnen waarop men zich doorgaans baseert: de rapporten van UNAMA en de cijfers van ACLED.

[...]

Verwerende partij erkent aldus zelf dat de cijfers van ACLED slechts als een schatting kunnen worden beschouwd.

[...]

Gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen.

Ook uw Raad oordeelde zeer recent: [...]

Verwerende partij heeft slechts twee 'bronnen' toegevoegd aan het administratief dossier sinds dit arrest van uw Raad (namelijk de COI Focus van 5 mei 2022 en de Country Guidance Note van EUAA van april 2022)

Ten eerste geven deze enige twee nieuwe bronnen beiden aan dat de informatie in de rapporten met een kritische blik moet bekeken worden, dat onderrapportering nog steeds plausibel is en dat bij elke beslissing de concrete veiligheidssituatie opnieuw moet worden geëvalueerd

Nergens in het administratief dossier valt ook maar één verwijzing terug te vinden naar de actuele veiligheidssituatie in de provincie Baghlan laat staan in verzoekers district. Nochtans zijn er wél bronnen beschikbaar die melding maken van veiligheidsproblemen (infra). De redenering van verwerende partij dat 'geen nieuws goed nieuws' zou zijn, klopt aldus niet.

Dit geldt des te meer aangezien in de COI Focus van verwerende partij van 5 mei 2022 de provincie Baghlan keer op keer wordt aangemerkt als één van de plaatsen en met het hoogst aantal gewelds incidenten sinds de machtsovername p.15, 19-20) Het gaat daarbij voornamelijk om gevechten tussen de Taliban en andere gewapende groeperingen.

Ondanks duidelijke taal van UNHCR en EUAA, vindt verwerende partij het nog steeds niet nodig om zelfs maar een poging te doen informatie terug te vinden en een correcte inschatting te maken van verzoekers beschermingsnood. Dergelijke handelswijze is op flagrante wijze in strijd met de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op haar rust.

Zoals hierboven reeds opgemerkt, stelde UNHCR bovendien in februari 2022 nog dat er onvoldoende informatie beschikbaar is om een inschatting te kunnen maken van de actuele beschermingsnood van Afghaanse onderdanen.

[...]

De enige twee 'nieuwe' bronnen waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing, dragen aldus weinig nieuw bij aan de reeds beschikbare informatie op het ogenblik van het arrest van uw Raad van 31 maart 2022.

COI-expert, dr. Femke Vogelaar, heeft voor Nansen een zeer kritische analyse gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS voor de actuele Afghaanse situatie: [...]

Zoals ook reeds bevestigd werd door uw Raad, heerst er een gedeelde bewijslast tussen de asielzoeker en de asielinstanties. Deze gedeelde bewijslast 22 werd opgenomen in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat een omzetting vormt van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/ en houdt positieve verplichtingen in voor het CGVS (zie RvV, nr. 203 524, 4 mei 2018). 23

In die zin is het moeilijk verenigbaar dat een staat te midden van een gebrek aan informatie een weigeringsbeslissing neemt op basis van bepalingen van migratiewetgeving of grenscontrole en zo handelt in strijd met normen van jus cogens en de positieve verplichtingen die eruit voortvloeien.

Verwerende partij moet niet enkel nagaan of verzoeker in concreto reeds het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Reeds ondergane vervolging of ernstige schade kan een aanwijzing zijn en keert de bewijslast om, maar is geen noodzakelijke voorwaarde.

Daarbij dient eveneens te worden opgemerkt dat in bepaalde omstandigheden, de objectieve situatie voldoende kan zijn om over te gaan tot een erkenning: [...]

Over de mogelijkheid tot erkenning als vluchteling op basis van een objectief risico, sprak het EHRM zich uit in de zaak N. t. Zweden van 20 juli 2010: [...]

Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Door het flagrant miskennen door verwerende partij van de onderzoeksplicht die op haar rust, ziet verzoeker zich genooddaakt om dit onderzoek zelf te voeren in onderhavig, zeer lijvig, verzoekschrift. Al deze bronnen zijn vrij te raadplegen op het internet, waardoor er geen enkele rechtvaardiging voorhanden is waarom verwerende partij de moeite niet heeft genomen om deze daadwerkelijk te raadplegen.

Gelet op al onderstaande informatie, is verzoeker van mening dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde uiterst voorbarig is, gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn internationale beschermingsnood. Bovendien meent verzoeker dat hem, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn risicoprofiel:

“Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij.

Ten eerste meent verzoeker dat verwerende partij een foutieve inschatting heeft gemaakt van de geloofwaardigheid van zijn problemen in Afghanistan.

Verzoeker heeft recent vernomen dat zijn vader sinds de machtsovername door de Taliban even thuis was alsook werd verplaatst naar een gevangenis dichtbij hun woonplaats.²⁶ Hij heeft eveneens vernomen dat zijn ouderlijk huis werd vernield.

Hij wenst hierover graag verdere toelichting te verschaffen tijdens de zitting bij Uw Raad, of indien dit niet mogelijk is, tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud bij verwerende partij.

De vraag of verzoekers vader opgesloten zit in een Taliban gevangenis, en dan nog een Taliban gevangenis in zijn regio, is wel degelijk relevant voor de inschatting van zijn vrees voor vervolging.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers relaas ingestudeerd lijkt, omdat hij geen verband zou leggen tussen het schietincident aan de winkel en de problemen van zijn familie. Dit klopt echter niet. Verzoeker gaf steeds uitdrukkelijk aan dat hun problemen te maken hadden met het feit dat zij voedingsmiddelen verkochten aan de Afghaanse soldaten (‘ongelovigen’), waaronder de soldaten die toen werden aangevallen bij het verlaten van de winkel. Verzoeker heeft nooit beweerd dat dit schietincident de directe aanleiding is waarom zijn vader werd meegenomen, maar wel dat zij als spionnen aanzien werden doordat Afghaanse soldaten hun winkel frequenteerden.

Verzoeker werd gevraagd om chronologisch te vertellen wat er met hem gebeurd is in Afghanistan. Het is logisch dat hij dit incident, dat een ingrijpende impact heeft gehad op hem en zijn veiligheidsgevoel in Afghanistan, mee opneemt in zijn asielrelaas. Hoewel er wel degelijk een bepaald verband bestaat tussen het incident en de problemen van verzoekers familie (zij het misschien niet de rechtstreekse aanleiding die verwerende partij lijkt te verwachten), is dit niet nodig om vermeldenswaardig te zijn. Zo verklaarde verzoeker eveneens dat hun winkel vaak moest gesloten worden door de gevechten, en dat zij hun winkel omwille van de veiligheidssituatie op het einde ook verhuisd hadden.

Verwerende partij stelt vervolgens dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde op de dienst Minteh, kort na zijn aankomst in België. Verzoeker wenst op te merken dat dit verslag van de dienst Minteh zich niet in het administratief dossier bevindt, zoals hij dit heeft ontvangen van verwerende partij. Het is dan ook onmogelijk voor hem om zijn verklaringen hierin (die drie jaar geleden werden afgenomen) te verifiëren of te kaderen.

Ten tweede gaat verwerende partij volledig voorbij aan het risico op vervolging dat verzoeker loopt omwille van zijn jarenlange verblijf in het Westen.

Verzoeker heeft Afghanistan midden 2019 verlaten, en heeft bijna twee jaar voor de val van de Afghaanse regering om internationale bescherming verzocht. Hij werd in februari 2021 gehoord door verwerende partij, toen het nog verre van duidelijk was in welke mate het conflict met de Taliban zou escaleren. Na de machtswissel werden de weigeringsbeslissingen voor Afghanistan geschorst, uiteindelijk tot mei 2022. Verwerende partij meent dat, indien verzoeker meent dat de machtswissel relevant is voor de beoordeling van zijn vrees voor terugkeer, verzoeker dit had moeten laten weten aan verwerende partij.

Dit is niet ernstig. Uiteraard is de overwinning van de Taliban en de controle van het volledige land door de extremistische organisatie van belang om verzoekers vrees te beoordelen en dient verzoeker aanvullend gehoord te worden over het risico dat hij loopt in geval van een terugkeer naar een door de Taliban bestuurd gebied.

Verwerende partij was op de hoogte van de machtswissel en van de informatie die in dit verzoekschrift wordt aangebracht over de gevaren voor terugkeerders om te leven onder Talibanbestuur. Dat is ook één van de redenen dat verwerende partij maandenlang alle weigeringsbeslissingen voor Afghanistan heeft geschorst.

Asielinstanties dienen gekende risico's en objectieve risico's, of de verzoeker deze nu expliciet inroept of niet, grondig te onderzoeken. Zie in die zin ook het Grote Kamer arrest van het EHRM, FG t. Zweden (nr. 43611/11, 23 maart 2016): [...]

Verwerende partij dient het risico voor verzoeker als terugkeerder naar Afghanistan en het risico op basis van toegeschreven verwestering bij terugkeer grondig te onderzoeken, en dit vooral omdat verzoeker, buiten zijn eigen toedoen, voor de machtsgreep van de Taliban en de terugkeer van het emiraat werd gehoord. De stelling dat dit redelijkerwijze niet van haar kon verwacht worden omdat verzoeker na de val van de Afghaanse regering hier niet expliciet op gewezen werd, is al te laconiek. Verwerende partij schendt de onderzoeks- en samenwerkingsplicht die op haar rust en de procedurele garanties onder artikel 3 van het EVRM.

[...]

Risico omwille van (toegeschreven) verwestering

Verzoeker meent dat het, los van de oproep van UNHCR, eveneens mogelijk was om op basis de tot dusver beschikbare landeninformatie, in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming vast te

stellen, op basis van het feit dat hij in geval van terugkeer als 'verwesterd' beschouwd dreigt te worden. Personen die lange tijd in het Westen verbleven hebben, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een perceptie dat ze 'verwesterd' zijn.

Verzoeker verliet Afghanistan in juli 2019 en verblijft sindsdien in België. Hij was toen volgens zijn taskara 18 19 jaar oud, en dus nog steeds zeer jong. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'is geraakt door het verblijf in het westen'. Belangrijk is dat het niet zozeer gaat om verzoeker zichzelf 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral de Taliban zal gepercipieerd worden na zijn jarenlang verblijf in Europa.

2.1. Begrip 'verwestering'

[uitgebreide uiteenzetting inzake het begrip 'verwestering' op basis van internationale rapporten en rechtspraak]

In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij zijn land van herkomst verliet als minderjarige en dus een deel van zijn vormende jaren in België een Europees, Westers land heeft doorgebracht. Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na dit verblijf in België, op ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd'.

2.2. Risico voor personen die als verwesterd beschouwd worden

In dit onderdeel zal aangetoond worden dat verzoeker enerzijds vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'.

Anderzijds loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet), als gevolg van complete sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3 Vw.)

[...]

Risico bij terugkeer naar Afghanistan

[...]

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Dit was reeds zo vóór de gehele machtsovername door de Taliban, zoals Uw Raad dit uitdrukkelijk erkend heeft in een eerder geciteerd arrest, met name arrest nr. 228 243 van 30 oktober 2019.

Vervolgingsgrond

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

[...]

2.3. Stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting (artikel 48/4, §2, b) Vw.)

Zoals hierboven reeds uiteengezet, hebben Afghanen die terugkeren vanuit het Westen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, op basis van hun gepercipieerde 'verwestering'. Ondergeschikt lopen zij minstens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Verzoeker dreigt hierdoor eveneens in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die voldoet aan de minimumgrens van artikel 3 EVRM.

[...]

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

2.4. Aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de Taliban

Ook na de machtsovername van de Taliban zijn er ernstige aanwijzingen dat personen die als verwesterd beschouwd worden, een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van respectievelijk artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet lopen.

[...]

Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen

Verzoeker heeft geen Afghaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd dooreen nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert.

Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis.

Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra), en de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban: [...]

Doordat verzoeker zonder toestemming van de Taliban jaren geleden is vertrokken, en de woordvoerder van de Taliban aangeeft dat het niet toegestaan is te reizen zonder dat de Taliban op de hoogte is van de bestemming, zal verzoeker mogelijks nog aan een grondigere controle onderworpen worden, hetgeen het risico voor vervolging omwille van toegeschreven verwestering vergroot.

Verschillende recente bronnen maken voorts melding van onnodig en onevenredig geweld-gebruik door de facto autoriteiten bij de controleposten: [...]

Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone.

[...]

Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde informatie over het risico op vervolging, in het bijzonder door de Taliban, vóór het huidige regime en de beschikbare informatie sinds de machtsovername door de Taliban met betrekking tot huidige, strikt conservatief-religieuze bewind, kan redelijkerwijs vermoed worden dat het risico op vervolging omwille van 'verwestering' actueel en reëel is.

De ondervragingen waaraan de Taliban verzoeker bij zijn terugkeer zal onderwerpen over wie hij is, waarom hij gevlucht is, naar waar hij gevlucht is en hoe hij zich daarbij gedragen heeft, zullen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gepaard gaan met ernstig fysiek geweld, met angst, en psychische kwelling. Dit terwijl verzoeker reeds kampt met ernstige psychische problemen.

Verzoeker zal zowel bij de controles en ondervragingen die direct volgen op zijn terugkeer, als bij latere momenten dat hij in aanraking komt met de Taliban die de Afghaanse bevolking aan een zeer strikte controle onderwerpt, die zowel gericht is op het uitroeien en knakken van elk verzet en tegenstand als op het afdwingen van zeer verregaande interpretaties van islamitische wetgeving, geïntimideerd en bedreigd worden, en behandeld worden op een wijze die erop gericht is fysiek en moreel verzet te breken.

Verwerende partij kan niet verwachten van verzoeker dat hij de rest van zijn dagen 'the game' meespeelt, zoals dit in par. 275 van het arrest Sufi en Elmi werd gesteld, en dat hij elke vorm van autonomie onderdrukt uit vrees fysiek gestraft te worden door de Taliban. Dit zou een ernstige schending van verzoekers waardigheid inhouden.

[...]

Het feit dat het Haqqani netwerk bevoegd zowel bevoegd is voor migratie en de grenzen controleert, als bevoegd is voor de aflevering van een Taskara aan verzoeker (hetgeen hij nodig heeft om zich te kunnen herintegreren in de Afghaanse maatschappij), de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de Taliban, is bijzonder problematisch voor verzoeker.

Het Haqqani netwerk vormt immers de meest extreme groepering binnen de Taliban. Alle domeinen waarmee verzoeker in contact zal komen bij een terugkeer, zijn in handen van deze extremistische groepering.

[...]

Ten overvloede wenst verzoeker er aan te herinneren dat Al Qaida verantwoordelijk is voor onder meer de aanslagen van 9/11, en een jihad tegen het Westen voert. Verzoeker zal bij een terugkeer vanuit het Westen bijgevolg onderworpen worden aan grenscontroles door een organisatie die zelf als een

terroristische organisatie wordt beschouwd, én die nauwe banden heeft met Al Qaida, die net tegen dit Westen een jihad voert.

Verwerende partij houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat verzoeker bij de grenscontroles bij binnenkomst van Afghanistan, bij het aanvragen van een Taskara, ... zal geconfronteerd worden met het Haqqani netwerk, hetgeen het risico significant zal verhogen.

2.5. Gebrekkig onderzoek naar het risico omwille van toegeschreven verwestering en een terugkeer uit het Westen

[...]

Ten derde geeft verwerende partij in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we kijken naar de parameters van EUAA:

- het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtoenen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Joy Naw, district Pul-e-Khumri, in de provincie Baghlan;
- de leeftijd: verzoeker kwam in België aan als 18 à 19-jarige, wat nog steeds erg jong is. Een deel van zijn vormende jaren bracht verzoeker door in het Westen, hetgeen het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan;

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont intussen meer dan drie jaar in België. Doordat het ging om vormende jaren, terwijl verzoeker verder opgroeide en volwassen werd, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is;

Verzoeker, die Afghanistan ontvluchtte vooraleer het land in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn regio de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Ten vierde presenteert verwerende partij de parameters die EUAA oplijst om het risico te bepalen na een verblijf in het buitenland of om als verwesterd te worden gepercipieerd, als zijnde exhaustief. Dit is echter niet het geval: de EUAA richtlijnen van april 2022 geven een aantal voorbeelden van relevante parameters, en vermelden vervolgens duidelijk 'etc'.⁸⁹

Verwerende partij liet het na om te kijken of er bijkomende relevante elementen zijn die maken dat verzoeker een groter risico loopt na zijn terugkeer uit het Westen. Zij stelt slechts dat verzoeker zelf geen concrete elementen heeft aangebracht, terwijl hij gehoord is voor de machtsovername door de Taliban, en dus op een moment waarbij dit aspect van zijn vrees nog minder pertinent was (zie ook supra).

Ten vijfde hield verwerende partij geen enkele rekening met de verscherpte grenscontroles die de Taliban na haar machtsovername invoerde, waardoor bij binnenkomst in het land duidelijk zal worden dat verzoeker afkomstig is uit het Westen. Ook binnen in het land is de mobiliteit beperkt, en dient men controleposten van de Taliban te passeren, met alle risico's van dien. Daarbij komt dan nog dat binnen de Taliban het Haqqani netwerk (een terroristische organisatie met hechte banden met Al Qaeda) bevoegd is voor de interne veiligheid, grenscontroles, het afleveren van Taskara's, ..., waardoor verzoeker in het oog zal springen bij deze radicale factie. (zie supra)

Tot slot maakt verwerende partij er zich te gemakkelijk van wanneer ze stelt dat het verzoeker is die in concreto aannemelijk moet maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming en hij hier in gebreke blijft.

[...]

Verzoeker is niet in staat om zich aan te passen aan de spelregels van de Taliban, hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, en hij is zeker niet in staat om te beseffen dat hij moet opletten hoe hij zich gedraagt in Afghanistan, ook in de allerkleinste details.

Ten overvloedig wenst verzoeker op te merken dat 'verwesterde' Afghanen in het bijzonder opvallen na terugkeer, wanneer het gaat om jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn: [...]

Verzoeker is op jonge leeftijd in het Westen toegekomen, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer: [...]

Het is dan nog één iets om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur bij terugkeer en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en zich aanpassen aan het repressieve, extremistische bestuur van de Taliban. Verzoeker weet niet wat er van hem verwacht wordt bij terugkeer, terwijl de straffen op normafwijking bijzonder ernstig zijn.

Verzoeker meent dat uit de hierboven bijgevoegde informatie duidelijk afgeleid kan worden dat er daadwerkelijk voldoende redenen zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in geval van terugkeer en dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie. Ook EUAA is minstens met betrekking tot terugkeerders dezelfde mening toegedaan.

Op basis van de eerder beschikbare landeninformatie omtrent de risico's voor (gepercipieerd) 'verwesterde' personen en de behandeling van dergelijke personen door de Taliban, zoals uitgebreid gedocumenteerd, zijn er gegronde redenen om te vermoeden dat personen die 'verwesterd' zijn of als 'verwesterd' beschouwd worden, ook onder het huidige Talibanbewind nog steeds een ernstig risico op vervolging of het lijden van ernstige schade lopen."

In een derde onderdeel geeft verzoeker aan de hand van landeninformatie een zeer uitgebreide algemene uiteenzetting aangaande het leven onder talibanbewind in Afghanistan. Verzoeker onderzoekt of dit een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt:

"[...]

Hoewel er een zekere mate van onduidelijkheid blijft, zijn er genoeg elementen voorhanden om te concluderen dat leven onder het Talibanbewind een reëel risico op ernstige schade cfr. Artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt naar analogie met het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, gezien de radicale shariaregelgeving, de totale controle over het dagelijks leven van burgers, en het risico op draconische bestraffing voor de minste overtreding van deze opgelegde regels.

Indien men beweert dat vervolging vermeden kan worden door zich eenvoudigweg aan de regels van de Taliban te houden, zou een dergelijke bewering in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende of conformerende maatregelen te nemen om vervolging te vermijden, zoals het niet dragen van de voorgeschreven kledij, het doen alsof ze de regerende partij steunen, discreet zijn over hun seksuele geaardheid of het zich onthouden van religieuze praktijken.

Aldus zijn er wel degelijk elementen voorhanden waardoor verzoeker in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of om het subsidiaire beschermingsstatuut te verkrijgen. Minstens is er bijkomend onderzoek hiernaar nodig."

In een vierde onderdeel heeft verzoeker het over reisrestricties en verwijst hij naar landeninformatie dienaangaande. Hij herneemt dat de taliban met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid op de hoogte zal zijn van zijn verblijf in Europa. *"Gelet op de visie van de Taliban op het Westen, het draconische karakter van straffen voor de minste inbreuk tegen de regels van de Taliban en het misbruik dat plaatsvindt in gevangenissen (cf. supra), is de kans reëel dat verzoeker het risico zal lopen op ernstige schade, en aldus nood heeft aan internationale bescherming", aldus verzoeker.*

In een vijfde onderdeel geeft verzoeker aan de hand van een veelheid aan landeninformatie een algemene uiteenzetting aangaande NRF en ISKP en hun respectievelijke conflicten met de taliban op het Afghaanse grondgebied. Verzoeker gaat tevens in op de situatie in zijn regio van herkomst, met name de provincie Baghlan. Hij betoogt dat, ondanks de schaarste aan informatie, duidelijk is dat de situatie in Afghanistan en zijn regio uiterst volatiel is en dat verder onderzoek is aangewezen.

In een zesde onderdeel bespreekt verzoeker de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan de hand van landeninformatie. Verzoeker houdt een uitgebreid betoog dat de dramatische verslechtering in de humanitaire situatie van de Afghaanse bevolking onlosmakelijk verbonden is met de machtsovername van de taliban. Volgens verzoeker kan onmogelijk worden geconcludeerd dat het opzettelijk handelen van het van het talibanregime niet aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan. Verzoeker stelt dienaangaande nog het volgende:

"Ook verzoeker bevindt zich in een erg kwetsbare situatie bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien hij na zijn verblijf in België zal worden gezien als verwesterd.

Doordat de Taliban, die nota bene een door de internationale gemeenschap beschouwde terroristische organisatie zijn, waarvan verschillende hooggeplaatste leden op een VN-sanctielijst staan, met geweld en op ondemocratische wijze de macht hebben overgenomen van de rechtmatige, democratisch verkozen en internationaal erkende Afghaanse regering, wordt deze feitelijke regering tot op vandaag door geen enkel land ter wereld officieel erkend.

Als gevolg van het feit dat deze regering niet erkend wordt door de internationale gemeenschap, werden Afghaanse financiële tegoeden en buitenlandse activa, ter waarde van enkele miljarden dollars, geblokkeerd en werden financiële sancties uitgevaardigd. Dit gebeurde op basis van de op unanieme wijze aangenomen resolutie 2611 (2021) van de VN-Veiligheidsraad van 17 december 2021, die, in de strijd tegen het terrorisme van de Taliban, voorziet in de verlening van de sanctieregeling van resolutie 2255 (2015) tegen personen en entiteiten die reeds vóór resolutie 1988 (2011) aangeduid waren als behorende tot de Taliban.

De Taliban verbiedt dan geen humanitaire hulp op het grondgebied, wel is er een frappante stijging in het aantal geweldsincidenten ten aanzien van de humanitaire operaties op het Afghaans grondgebied. De Verenigde Naties zetten hun humanitaire operaties in het land voort, maar documenteerden tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten die rechtstreeks betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats hun personeel. Het gaat om een significante stijging van de 34 gedocumenteerde incidenten in dezelfde periode in 2020.

Doordat de Taliban (en vele van haar leiders) aangemerkt staat als een terroristische organisatie, en zich ook als nieuwe regering nog steeds schuldig maakt aan talrijke en grootschalige mensenrechtenschendingen, is het weinig waarschijnlijk dat de geldende internationale sancties tegen de groepering op afzienbare tijd zullen worden teruggeschoefd, noch dat de internationale gemeenschap de Talibanregering zal erkennen als officiële leiders van Afghanistan. Enig perspectief op verbetering is bijgevolg niet aanwezig.

De acties of gedragingen van de Taliban, waaronder diens fundamenteel gebrek aan respect voor mensenrechten, hebben aldus de verslechtering van de reeds precaire situatie van de Afghaanse burgers tot rechtstreeks gevolg, via de financiële en economische gevolgen op internationaal niveau. Op die manier hebben de gedragingen van de Taliban indirect een enorme impact op de huidige precaire socio-economische en humanitaire omstandigheden.

Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied.

Verzoeker meent dan ook dat hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus."

2.2. Bij de aanvullende nota van 7 september 2023 verwijst verweerder middels URL naar volgende landeninformatie:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

Daarnaast voegt verweerder bij de voormelde aanvullende nota van 7 september 2023 volgende landeninformatie:

- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.3. In de aanvullende nota van 12 september 2023 verwijst verzoeker middels URL en citaten uit rapporten naar actuele landeninformatie met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Daarnaast voegt verzoeker volgende stukken bij de aanvullende nota:

- "1. UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022*, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
2. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken;
3. Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade;
4. Attest van de Afghaanse Ambassade;
5. Briefwisseling met de DVZ;

6. *Contract bedrijf en verklaring werkgever;*
7. *Brief van I.D.H.*
8. *Brief Z.V.D.W."*

2.4. Ter zitting legt verzoeker middels een aanvullende nota een inhoudstafel met betrekking tot het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 september 2023 neer. Daarnaast legt verzoeker ter zitting middels een aanvullende nota "*loonfiches dec 2022-juli 2023*" neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Vooreerst wordt opgemerkt dat de asielinstanties van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

In casu blijkt dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent op goede gronden het volgende:

“Om te beginnen moet opgemerkt worden dat u bij aankomst in België verklaarde zestien jaar, en dus minderjarig te zijn (document inschrijving, 6 september 2019). Na leeftijdsonderzoek bleek echter dat u in het najaar van 2019 minstens 19 en waarschijnlijk zelfs meer dan 21 jaar was (document resultaat leeftijdsonderzoek, 25 september 2019). Daarmee geconfronteerd, zegt u eerst dat u uw werkelijke leeftijd niet kende (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 7 januari 2020, punt 4). Later zegt u dan weer dat uw moeder uw vertelde dat u zestien jaar was (CGVS, p. 5). Deze inconsistente antwoorden klaren het grote verschil tussen uw verklaarde leeftijd en het resultaat van het leeftijdsonderzoek niet uit. Bovendien is het niet aannemelijk dat u uw leeftijd niet zou hebben gekend, en evenmin dat u uw leeftijd van uw moeder zou hebben moeten vernemen, gezien u zelf verklaart dat u steeds een kopie van uw taskara bij zich droeg (CGVS, p. 4). Dat u in dat geval uw verklaringen over uw leeftijd niet op uw identiteitsdocument zou hebben gebaseerd, is niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit uw taskara dat zestien jaar was in 2016.

Dat u dan toch bij uw aankomst drie jaar later, in 2019, zou hebben verklaard dat u zestien was, wijst er eens te meer op dat u de asielinstanties wilde misleiden over uw leeftijd.”

Bij gebrek aan een dienstig verweer blijven voormelde terechte en pertinente vaststellingen overeind.

De Raad treedt verweerder bij dat verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn leeftijd, één van de kernelementen van zijn identiteit, zijn algemene geloofwaardigheid aantasten.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift te volharden in zijn vluchtrelaas.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten.

De Raad stelt na kennisneming van de elementen in het dossier het volgende vast:

- de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van de ontvoering van zijn vader en de daaropvolgende verhuis van zijn moeder (Fiche NBMV), terwijl hij bij het CGVS aangeeft dat zijn vader reeds voor zijn vertrek door de taliban werd ontvoerd en naar de provincie Kunduz gebracht en dat zijn moeder daarop zou zijn ingetrokken bij haar broer in het dorp Darkat (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 p. 12-13), doet manifest afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven;
- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de situatie in zijn regio na het incident waarbij enkele soldaten zouden zijn gedood door de taliban, meer bepaald over de aanwezigheid van de overheid in zijn regio (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23);

- het is niet aannemelijk dat de taliban verzoekers vader ervan beschuldigten banden te hebben met ongelovige Amerikanen maar vervolgens maandenlang zouden hebben gewacht om verzoekers vader hierop aan te spreken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, p. 13, p. 22);
- in het licht van de beschikbare informatie is niet aannemelijk dat de taliban de naaste familie van zijn vader niet zou hebben ingelicht na de ontvoering van verzoekers vader (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23-24);
- aangezien verzoekers verklaringen over het lot van zijn vader ongeloofwaardig zijn en verzoeker geen andere indicatie aanbrengt waaruit blijkt dat hij onder de aandacht van de taliban zou zijn gekomen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24), kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker een doelwit zou worden van de taliban omwille van zijn werk in de winkel;
- uit verzoekers opmerkingen dat hij zijn winkel af en toe moest sluiten omwille van de slechte veiligheidssituatie en dat zijn winkel soms gedeeltelijk vernield werd, kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden, aangezien uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in deze situatie niet persoonlijk geviséerd werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het geven van verduidelijkingen van zijn verklaringen, het stellen dat hij de fiche NBMV niet heeft gekregen, het summier toevoegen van enkele nieuwe elementen in zijn relaas en het hekelen niet opnieuw te zijn gehoord na de machtsovername door de taliban. Verzoeker voert echter geen concrete elementen aan die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Mede gelet op wat volgt, is verzoekers verweer dan ook niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Wat betreft het verslag van de dienst Minteh (fiche NBMV), merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat dit zich niet in het administratief dossier bevindt, zoals hij dit heeft ontvangen van verwerende partij. Hij meent dat het voor hem dan ook onmogelijk is om zijn verklaringen hierin te verifiëren of te kaderen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift stelt, kon hij wel degelijk kennis nemen van de fiche NBMV. Immers, verzoekers administratief dossier bevat een kopie van deze informatie. Het inzagerecht laat verzoeker toe om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. In de mate dat verzoeker zou doelen op het feit dat hij niet geconfronteerd werd met de argumenten en de bijkomende informatie vooraleer de bestreden beslissing werd genomen door verweerder, dient hij erop gewezen te worden dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

7. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij recent heeft vernomen dat zijn vader sinds de machtsovername door de taliban even thuis was en werd verplaatst naar een gevangenis dicht bij hun woonplaats. Hij stelt eveneens te hebben vernomen dat zijn ouderlijk huis werd vernield. Verzoeker stelt hierover graag verdere toelichting te verschaffen tijdens de zitting, of indien dit niet mogelijk is, tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud bij verweerder.

Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers summiere toevoegingen in het verzoekschrift voortborduren op het reeds als ongeloofwaardig beoordeeld asielaas van verzoeker. Het louter poneren van enkele bijkomende feiten kan de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas niet herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Verzoeker is overigens niet ernstig waar hij stelt dat hij toelichting wenst te verschaffen tijdens de zitting of tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud bij verweerder. Indien verzoeker meent dat hij nog bijkomende inlichtingen heeft, dan kan hij bijkomende schriftelijke verklaringen afleggen. Het is verzoeker die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen.

8. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij na de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 niet meer opnieuw werd gehoord, dient erop gewezen dat de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineensloot, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van 12 september 2023 en in de aanvullende nota van verweerder.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 9 februari 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat hij niet opnieuw werd gehoord na de machtsovername van de taliban. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan, noch duidt hij aan welke invloed deze machtsovername op zijn persoonlijke situatie heeft. Verzoeker heeft ruimschoots de mogelijkheid gehad om (i) in het bijzonder omstandig verzoekschrift van 112 pagina's, (ii) in de aanvullende nota van 12 september 2023 die ook 71 pagina's beslaat, (iii) ter terechtzitting waarbij aanvullende stukken werden neergelegd, op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt echter niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden zijn waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien verzoeker opnieuw gehoord was geweest.

9. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift uitgebreid naar talrijke landeninformatie inzake de situatie en Afghanistan die terugkeren na een verblijf in Europa en de houding van de taliban en geeft een omstandige uiteenzetting dienaangaande. Verzoeker betoogt dat hij een verhoogd risico loopt bij terugkeer en wijst op zijn leeftijd, zijn verblijf in Europa en zijn regio van herkomst.

9.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de

taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

9.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan in juli 2019 heeft verlaten en sinds september 2019 in België verblijft, waar hij op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, punt 37; bijlage 26).

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op 21-jarige leeftijd (gelet op verzoekers gecorrigeerde geboortedatum ingevolge het leeftijdsonderzoek) reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in het district Joy Naw, in het district Pol e Khomri, in de provincie Baghlan en daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek in 2019 (verklaring DVZ, punten 4, 5 en 10).

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde

normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Waar verzoeker middels de aanvullende nota van 12 september 2023 en ter terechtzitting stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stukken 6-8, bij aanvullende nota van 12 september 2023; stuk 1, ter terechtzitting), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit deze stukken blijkt immers louter dat verzoeker werkzaam is op de Belgische arbeidsmarkt en gewaardeerd wordt door zijn overste en collega. Deze stukken tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij die onmogelijk nog kan veranderen.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Op basis van de voorgaande vaststellingen dient benadrukt dat de loutere verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier in gebreke. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd worden omwille van zijn verblijf in Europa.

Onder verwijzing naar het bovenstaande (punt 8.), benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog inzake "*verwestering*" niet aantoonde dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien verzoeker opnieuw gehoord was geweest.

Daar waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar het leven onder talibanbewind, dient andermaal benadrukt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging (of reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet dient aan te tonen. Nergens in de beschikbare landeninformatie wordt gesteld dat alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift en de aanvullende nota louter te citeren uit algemene landeninformatie, blijft verzoeker in gebreke en kan hij evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Hetzelfde geldt voor verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden. Er dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Wat betreft het bij het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 september 2023 neergelegde stukken in verband met het e-mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de DVZ, alsook verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, dient het volgende worden

opgemerkt. Voor zover verzoeker enerzijds stelt dat de Afghaanse ambassade te Brussel, indien deze opnieuw documenten zou afleveren, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, en anderzijds dat, waar de Afghaanse ambassade geen Afghaanse reisdocumenten kan afleveren en in geval van identificatie van de betrokkene door de Afghaanse ambassade, een Europese laissez-passer van de DVZ de betrokkene de mogelijkheid zal geven om naar Afghanistan te reizen, dient benadrukt dat noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort, dan wel een Europese laissez-passer, is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. Uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer kan niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont echter niet aan dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit Europa en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

13. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in

beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

14. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert

naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker citeert in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 september 2023 uit landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de provincie Baghlan. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 september 2023 aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

15. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

16. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, kan hieraan geen afbreuk doen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS